

Sygn. akt VII U 328/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 19 grudnia 2014r. oraz z dnia 10 lutego 2015r.

nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 10 lutego 2015r. i przyznaje wnioskodawcy M. K. prawo do emerytury od dnia 01 grudnia 2014roku,
2. Umarza postępowanie w sprawie z odwołania wnioskodawcy M. K. od decyzji z dnia 19 grudnia 2014r.

Sygn. akt VII U 328/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r. zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił skarżącemu prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przewidzianych przepisami prawa przesłanek – tj. nieosiągnięcie przez skarżącego wymaganego prawem wieku 66 lat i 5 miesięcy.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony wnosząc o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu świadczenia prac w szczególnych warunkach. Wskazując na powyższe ubezpieczony wyjaśnił, że świadczył pracę w szczególnych warunkach w okresie od 11 maja 1977 do 31 sierpnia 2001 r. z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Kolejną decyzją z dnia 10 lutego 2015 r. zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił skarżącemu prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przewidzianych przepisami prawa przesłanek – tj. nielegitymowanie się 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Skarżący odwołał się od powyższej decyzji podtrzymując wszelkie twierdzenia oraz wnioski zawarte w odwołaniu z dnia 19 grudnia 2014 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Zarządzeniem z dnia 01 kwietnia 2015 r. Sąd połączył sprawy wynikłe na skutek wniesienia odwołań od obu decyzji do wspólnego rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. K., urodzony w dniu (...), w dniu 15 grudnia 2014 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu (...) ukończył przewidziany przepisami prawa wiek 60 lat.

W toku postępowania przed organem rentowym na dzień 01 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 32 lata, 5 miesięcy i 24 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r. zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił skarżącemu prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przewidzianych przepisami prawa przesłanek – tj. nieosiągnięcie przez skarżącego wymaganego prawem wieku 66 lat i 5 miesięcy.

Kolejną decyzją z dnia 10 lutego 2015 r. zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił skarżącemu prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przewidzianych przepisami prawa przesłanek – tj. nielegitymowanie się 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe: wniosek skarżącego – k. 1-4, decyzja pozwanego – k. 10, decyzja pozwanego z dnia 10 lutego 2015 r. – k. 22

W okresie od 11 maja 1966 r. do chwili obecnej wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w G. zajmując kolejno następujące stanowiska: pracownik- młodociany – uczeń szkoły przyzakładowej, monter maszyn, monter urządzeń i układów hydrauliczno – pneumatycznych, monter maszyn i układów hydrauliczno – pneumatycznych, monter maszyn, urządzeń i układów.

Wskazany powyżej zakład pracy w zakresie swojej działalności zajmował się świadczeniem usług dla przemysłu sterowego dla Stoczni oraz kontrahentów zagranicznych Przedsiębiorstwo wykonywało m. i. maszyny sterowe, drzwi wodoszczelne, pompy śrubowe.

Przywołane powyżej przedsiębiorstwo na przestrzeni lat przekształcało się, w związku z powyższym zmianie ulegała jego nazwa.

W dniu 01 września 1966 r. skarżący zawarł ze wskazanym powyżej przedsiębiorstwem umowę o na naukę zawodu ślusarza. W dniu 30 czerwca 1969 r. skarżący zakończył odbywanie nauki zawodu.

We wskazanym powyżej okresie skarżący świadczył pracę w zakładzie przez 3 dni, w pozostałe zaś dni skarżący uczestniczył w zajęciach lekcyjnych.

W okresie od 01 sierpnia 1969 r. do 31 stycznia 1970 r. wnioskodawca odbywał wstępny staż pracy w zawodzie monter maszyn.

Po ukończeniu w/w stażu skarżący został zaseregowany do wyższej grupy wynagrodzenia.

W dniu 01 lipca 1984 r. ubezpieczony zajmował stanowisko montera urządzeń i układów hydrauliczno – pneumatycznych.

Wnioskodawca posiada uprawnienie do obsługi palnika acetylo – tlenowego oraz spawarki elektrycznej.

Począwszy od dnia 01 sierpnia 1969 do obowiązków skarżącego należało wykonywanie montażu maszyn sterowych, które następnie były montowane na statkach. Montaż maszyn wymagała od ubezpieczonego wielozadaniowości. W związku z powyższym podczas wykonywania przepisanych mu czynności skarżący wykonywał prace spawalnicze.

Wnioskodawca świadczył prace w grupie 2-osobowej wspólnie z innym pracownikiem. W czasie, w którym współpracownik ubezpieczonego spawał określony element na maszynie, do zadań przypisanych wnioskodawcy należało trzymanie elementu na maszynie. W sytuacji, w której to ubezpieczony spawał, sytuacja się odwracała. Po zesparowaniu określonych elementów, element zdejmowano z maszyny, oraz dokładnie ospawano. W dalszej kolejności element należało oczyścić, pomalować farbą oraz zamontować w określonym miejscu.

Do obowiązków wnioskodawcy należało także spawanie wsporników do których przykręcano elementy tzw. bloki czyli oprzyrządowanie niezbędne do zamontowania maszyny sterowej.

Po spawaniu i uzbrojeniu maszyny – tj. przykręceniu do elementów wszystkich bloczków skarżący przystępował do gięcia rur w palenisku kowalskim znajdującym się przed halą. Wnioskodawca rozgrzewał wówczas rury oraz giął je odpowiednio do szablonu. Po gięciu rur ubezpieczony zajmował się ich dopasowywaniem do elementów przykręconych na maszynie. Ubezpieczony spawał rury stalowe palnikiem tlenowo- acetylenowym, które służyły do połączenia maszyny sterowej, a dokładnie pompy do pompowania oleju z blokiem odcinającym od siebie dwie rury.

Następnie rury szlifowano pod kątem 45 stopni oraz spawano elektrycznie. Po spawaniu rury były ponownie szlifowane, myte pod ciśnieniem w ługu w soli kaustycznej podgrzewanej do 100 stopni. Z kolei mniejsze rury myto w nafcie oraz czyszczono sprężonym powietrzem. W dalszej kolejności skarżący wykonywał próby szczelnościowej tj. sprawdzał, czy z rur nie cieknie.

W dalszej kolejności skarżący zajmował się myciem wykonanych „maszyn” oraz przeprowadzaniem prób wysokościowych.

Do obowiązków ubezpieczonego należało także malowanie farbą antykorozyjną wykonanych maszyn. Powyższa czynność także była wykonywana przez wnioskodawcę na terenie hali.

Ubezpieczony wykonywał także na hali próby zamontowanych maszyn. Powyższe wiązało się z koniecznością ustawienia wszystkich zaworów bezpieczeństwa, zaworów sterownia, ustawień burty,

Ponadto ubezpieczony trudnił się montażem drzwi wodoszczelnych. Powyższe zajęcie polegało na spawaniu klinów, obróbce monterskiej – skrawaniu oraz szlifowaniu montowanego elementu. Szlifowanie wykonywane było ręcznie.

Ponadto ubezpieczony wykonywał także prace hydrauliczne oraz lutował. Lutowanie wykonywano także ręcznie za pomocą kolby oraz cyny.

W trakcie wykonywania przesypanych mu obowiązków ubezpieczony był narażony na takie czynniki jak hałas oraz zimno. Ponadto hala, w której świadczył prace ubezpieczony była niska. Powyższe powodowało, że panowało w niej także duże zapylenie.

Ubezpieczony otrzymywał dodatek do wynagrodzenia za prace wykonywana w warunkach szkodliwych jak również posiłki regeneracyjne: zupeł oraz mleko.

Powyzsze czynności były wykonywane przez skarżącego na hali produkcyjnej, na której jednocześnie prace świadczyło około 50 osób.

Skarżący świadczył prace od godziny 6.00 do godz. 14.00.

Współpracownikiem skarżącego ze spornego okresu zatrudnienia był także J. B., który uczęszczał wspólnie z ubezpieczonym do jednej szkoły, a następnie świadczył wspólnie z nim prace w Zakładach (...).

Wskazany powyżej świadek świadczył pracę w charakterze montera maszyn i urządzeń okrętowych. Aktualnie J. B. otrzymuje świadczenie przedemerytalne.

Wspólnie z ubezpieczonym pracą okresie od 29 czerwca 1959 r. do 31 maja 2001 r. świadczył także H. S., który zajmował kolejno następujące stanowiska: zalewacza form, formierza, ślusarza, montera maszyn, montera maszyn i urządzeń sterowych. W/w świadek pracował w serwisie do 2001 r., następnie przeszedł na wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W 1994 r. H. S. został przeniesiony do placówki przedsiębiorstwa, które znajdowało się na terenie Stoczni (...).

Przyznając prawo do przedmiotowego świadczenia oraz obliczając staż pracy H. S. jaka ten świadczył w szczególnych warunkach, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okres zatrudnienia w/w świadka w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o.

Zakład pracy wysłał H. S. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazano, że w okresie od 29 czerwca 1959 r. do 10 października 1960 r. na stanowisku zalewacza form wymienionym w dziale III poz. 21 wykazu A, od dnia 11 października (...) do 14 listopada 1962 r. na stanowisku formierza wymienionym w dziale III, poz. 21 wykazu A, w okresie od 15 listopada 1962 r. do 09 sierpnia 1963 r. na stanowisku zalewacza firm wymienionym w dziale III poz. 21 wykazu od dnia 10 sierpnia 1963 r. do 30 czerwca 1965 r. na stanowisku formierza – wymienionym w dziale III pod poz. 21 wykazu A., od dnia 22 października 1981 r. do 30 września 1966 r. a stanowisku montera maszyn i urządzeń sterowych wymienionym w dziale III poz. 90 wykazie A.

Do obowiązków w/w świadka należało uruchamianie urządzeń przygotowywanych uprzednio przez innych pracowników, m. in. przez ubezpieczonego.

Współpracownikiem skarżącego ze spornego okresu zatrudnienia był również B. S., który świadczył, pracę w charakterze montera urządzeń hydrauliczno- pneumatycznych.

W trakcie zatrudnienia skarżący wykonywał analogiczne jak skarżący.

W tożsamym zakładzie pracy co wnioskodawca prace świadczyła także K. S., która zajmowała stanowisko samodzielnego planisty. W/w świadek pracował bezpośrednio na hali, w kontrakcie w niej wydzielonym, w którym oprócz świadka pracę wykonywał także kierownik, dwóch mistrzów oraz planista i rozdzielca.

W biurze znajdowały się karty płac. W początkowym okresie czasu skarżący świadczył pracę na akord. Następnie pracownicy otrzymywali dniówki, których wysokość uzależniona była od ilości oraz rodzaju wykonanych prac. W racie zatrudnienia K. S. przypisywała przez jaki czas pracy pracownicy wykonywali czynności spawalnicze, a ile przy wykonywaniu innych rodzajowo czynności.

Dowód, vide: akta sprawy: dokumentacja osobowa – k. 32, zeznania świadka J. B. – k. 51, zeznania świadka H. S. - k. 52, zeznania świadka B. S. – k. 52, zeznania świadka K. S. – k. 53, zeznania ubezpieczonego – k. 46-47

Dowód, vide: akta rentowe H. S.: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k/ 8, świadectwo pracy – k. 7,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, aktach rentowych H. S. oraz w aktach organu rentowego, których prawdziwość oraz rzetelność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł powodu by odmówić jej wiarygodności z urzędu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na zeznaniach samego wnioskodawcy oraz powołanych w sprawie świadków: J. B., H. S., B. S., K. S. uznając je za spójne oraz wiarygodne. Podkreślenia wymaga także to, że zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy wzajemnie się uzupełniając stworzył spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego od decyzji pozwanego z dnia 10 lutego 2015 r. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki na dzień 01 stycznia 1999 r. :

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Należy także zaznaczyć, iż dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale XIV (prace różne) pod poz. 12 wskazano prace przy spawaniu i

wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym, z kolei w dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) pod poz. 78 wymieniono prace szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne a pod poz. 83 wskazano prace polegające na lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze przekraczającym 25 lat, nie jest członkiem OFE na a w dniu 14 lutego 2012 r. ukończył wymagany prawem wiek 60 lat. Nie udokumentował natomiast na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego daje jednak podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony legitymuje się wymaganym przez prawo 15- letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Za taki okres należy bowiem uznać okres od 01 sierpnia 1969 r. do 31 grudnia 1999 r. z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w G. w trakcie którego skarżący wykonywał prace określone pod poz. 12 działu XIV, pod poz. 78 działu III oraz pod poz. 83 działu III wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego uprzednio Rozporządzenia.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego we wskazanym powyżej przedsiębiorstwie z uwagi na fakt, że w początkowym okresie wnioskodawca świadczył prace jako uczeń, który łączył wykonywanie przypisanych mu prac z odbywaniem nauki w szkole. W związku z powyższym z całą pewnością nie świadczył pracy w szczególnych warunkach stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ponadto w toku postępowania skarżący nie wnosił o zaliczenie tego okresu.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się zarówno na dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych skarżącego jak również na zeznaniach skarżącego oraz powołanych w sprawie świadków, którzy zgodnie wyjaśnili, że w trakcie pracy ubezpieczony zajmował się montażem maszyn sterowych, które były używane na statkach.

Wykonywanie powyższej pracy wymagała od skarżącego wielozadaniowości- tj. wykonywania szeregu różnych rodzajowo czynności, z których każda z osobna kwalifikowana jest jako praca świadczona w szczególnych warunkach.

Stanowczego podkreślenia wymaga zatem fakt, że szereg pracy wykonywanych przez ubezpieczonego było pracami spawalniczymi. Wnioskodawca zajmował się spawaniem poszczególnych elementów montowanych urządzeń.

Do obowiązków wnioskodawcy należało także spawanie wsporników do których przykręcano elementy tzw. bloki czyli oprzyrządowanie niezbędne do zamontowania maszyny sterowej. Ubezpieczony spawał także rury stalowe palnikiem tlenowo- acetylenowym, które służyły do połączenia maszyny sterowej, a dokładnie pompy do pompowania oleju z blokiem odcinającym od siebie dwie rury.

Na powyższą okoliczność wskazywali zeznający w sprawie świadkowie. Należy wskazać że J. B., H. S., B. S., K. S. stanowią dla Sądu wiarygodne osobowe źródło dowodowe bowiem jako współpracownicy wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia z pewnością posiadają wiedzę w zakresie prac przez niego wykonywanych.

Nie bez znaczenia dla zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia pozostaje fakt, że ubezpieczony posiadał kwalifikacje legitymujące go do wykonywania w/w pracy bowiem posiadał uprawnienie do obsługi palnika acetylo – tlenowego oraz spawarki elektrycznej.

Nie uszło uwadze Sądu, że w trakcie wykonywania przypisanych mu obowiązków skarżący wykonywał także prace polegające na szlifowaniu określonych elementów wykonywanych maszyn. Powyższe stanowiło niezbędnym etapem produkcji w/w urządzeń.

Z uwagi na powyższe ubezpieczony niewątpliwie wykonywał także pracę określoną pod poz. 78 działu III wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego Rozporządzenia.

W trakcie pracy niejednokrotnie wnioskodawca lutował również poszczególne elementy maszyn. W związku z powyższym niewątpliwie wykonywał także prace określone pod poz. 83 działu III wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia.

W trakcie wykonywania przesypanych mu obowiązków ubezpieczony był narażony na takie czynniki jak hałas oraz zimno. Ponadto hala, w której świadczył prace ubezpieczony była niska. Powyższe powodowało, że panowało w niej także duże zapylenie.

Nie bez znaczenia dla oceny charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego pozostaje fakt, że wnioskodawca otrzymywał dodatek do wynagrodzenia za prace wykonywana w warunkach szkodliwych jak również posiłki regeneracyjne: zupę oraz mleko.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił także wyjaśnienia wnioskodawcy, który szczerz oraz logicznie wyjaśnił, że nie otrzymał świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, bowiem księgowa nie posiadała wierzy o charakterze jego zatrudnienia, o tym jakiego rodzaju czynności były przez niego faktycznie wykonywane.

W ocenie Sądu Okręgowego mimo, że w ciągu jednego dnia roboczego wnioskodawca w istocie wykonywał różne rodzajowo czynności, to uwzględniając fakt, że przeważająca część z nich kwalifikowana jest jako praca świadczona w szczególnych warunkach- zsumowanie czasu w trakcie którego ubezpieczony wykonywał każda z nich prowadzi do uznania, że odwołujący się świadczył pracę w szczególnych warunkach stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie uszło uwadze Sądu, że w trakcie zatrudnienia skarżący wykonywał także inne rodzajowo czynności. Jednakże z uwagi na fakt, że zasadnicza praca skarżącego polegała właśnie na spawaniu, szlifowaniu elementów montowanych maszyn oraz lutowaniu płyt czy blach zaliczenie uwzględnionego w toku niniejszego postępowania okresu zatrudnienia do staży pracy w szczególnych warunkach stało się zasadne.

Zaliczenie spornego okresu sprawia, że ubezpieczony spełnił ostatnią przesłankę niezbędną do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 grudnia 2014 r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym ubezpieczony złożył wniosek o przedmiotowe świadczenie)- o czym orzeczono w pkt 1.

W punkcie zaś 2 sentencji wyroku na zasadzie określonej w art. 355§ 1 Sąd umorzył odwołanie ubezpieczonego od decyzji pozwanego z dnia 19 grudnia 2014 r. mając na uwadze fakt, że wobec przyznania skarżącemu w toku niniejszego postępowania prawa do emerytury w obniżonym wieku przyznanie prawa do emerytury w związku z ukończeniem przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego stało się zbędne.

SSO Bożenna Zalewska